

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **KEDROS s.r.o.**, IČO: 1417983
se sídlem Ostrava, Milíčova 16
zastoupeného advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
se sídlem Brno, Bubeníčková 42
proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
se sídlem Praha 1, Na Františku 1039/32

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 5.6.2019,
č.j. MPO 42518/19/11300/01000

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu s prvopisem potvrzuje: V. P.

obchodu, Licenční správy ze dne 22.2.2019 č.j. MPO 77708/2018 (dále jen „rozhodnutí Licenční správy“). Rozhodnutím Licenční správy bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení vedené u správního úřadu pod sp. zn. MPO 77708/2018 ve věci žádosti žalobce o povolení k přepravě samonabíjecích pušek mod. EM351 (dále jen „předmětné zboží“) do Francie podané dne 25.10.2018 (dále jen „žádost“), a to z důvodu neodstranění vad žádosti žalobcem. Napadeným rozhodnutím ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí Licenční správy a toto rozhodnutí potvrdil.

2. Z obsahu správního spisu vyplývá, že Licenční správa MPO (dále též „správní úřad“) zahájila řízení ve věci udělení povolení k přepravě předmětného zboží do Francie dle zákona č. 228/2005 Sb., o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 228/2005 Sb.“) na základě žádosti žalobce podané dne 25.10.2018. Licenční správa MPO vyzvala žalobce výzvou ze dne 7.11.2018 vydanou podle § 45 odst. 2 správního řádu s odkazem na § 2 odst. 3 písm. a) zákona č. 228/2005 Sb., ve spojení s § 1 a vysvětlivkami k bodu A 1 a A 2 přílohy 1 nařízení vlády č. 282/2013 Sb., o stanovení seznamu stanovených výrobků, podmínek, za nichž lze uskutečnit jejich dovoz nebo přepravu, o stanovení některých podmínek pro určené výrobky, za nichž lze uskutečnit jejich vývoz, a o stanovení náležitostí a vzorů žádostí o udělení povolení a povolení k vývozu (dále jen „nařízení vlády č. 282/2013 Sb.“), aby ve lhůtě 30 dnů žádost doplnil o rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva o zařazení typu zbraně nebo hlavních částí zbraní nebo typu střeliva do kategorie podle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“) k předmětnému zboží, a dále o rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) ve věci závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží. Správní úřad současně upozornil žalobce, že v případě nedoložení požadovaných podkladů žádosti správní řízení zastaví. Správní úřad v předmětné výzvě rovněž konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce dovezl předmětné zboží do České republiky jako vojenský materiál dle zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“). S ohledem na tuto skutečnost vznikla důvodná pochybnost, zda předmětné zboží je stanoveným výrobkem uvedeným v příloze 1 nařízení vlády č. 282/2013 Sb. Správní orgán současně usnesením řízení přerušil.
3. Dne 7.12.2018 byla Licenční správě MPO doručena žádost žalobce o pokračování v řízení, rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva č. 91-06534-18 ze dne 3.12.2018 a rozhodnutí správního úřadu o udělení povolení č. PP18120025, ze dne 1.2.2018. Požadované rozhodnutí celního úřadu ve věci závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží žalobcem doloženo nebylo.
4. Přípisem ze dne 11.12.2018 vyrozuměl správní úřad žalobce o pokračování v řízení. Výzvou ze dne 12.12.2018 žalobce opětovně vyzval k tomu, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení této výzvy žádost doplnil o rozhodnutí celního úřadu ve věci závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží a znovu poučil žalobce o tom, že v případě

nedoložení požadovaného podkladu řízení zastaví. Správní úřad také podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu usnesením opět přerušil správní řízení.

5. Licenční správa MPO požádala žádostí ze dne 12. 12. 2018 celní úřad o informaci, zda žalobce podal žádost o vydání závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží a zda o takové žádosti již celní úřad rozhodl a jakým způsobem. V reakci na tuto žádost informoval celní úřad dopisem ze dne 14. 12. 2018 Licenční správu MPO, že pro žalobce nebyla vydána žádná závazná informace o sazebním zařazení zboží a že v současné době ani není evidována žádná žádost o takovou informaci ze strany žalobce. Vzhledem k tomuto sdělení požádala Licenční správa MPO dopisem ze dne 17.12.2018 celní úřad o informaci, zda může provést sazební zařazení předmětného zboží na základě žádosti správního úřadu. K této žádosti celní úřad dopisem ze dne 21.12.2018 sdělil, že podle § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, je kompetentní pro vydání rozhodnutí týkajících se závazné informace podle přímo použitelného předpisu EU, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, v platném znění (dále jen „celní kodex“). Tato rozhodnutí jsou vydávána v souladu s čl. 33 odst. 1 celního kodexu na základě žádostí registrovaných hospodářských subjektů ve vztahu k činnosti spojené se skutečně zamýšleným mezinárodním obchodem se zbožím. Závaznou informaci tak nelze vydat pro orgány státní správy.
6. Žádostí ze dne 11.1.2019 požádal žalobce o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o 30 dnů. Této žádosti správní úřad vyhověl a usnesením ze dne 15.1.2019 rozhodl o přerušení řízení do 14.2.2019.
7. Podle úředního záznamu ze dne 11.2.2019 sepsaného ředitelem Licenční správy MPO Mgr. P. B. jej dne 11.2.2019 telefonicky kontaktoval advokát JUDr. Radek Ondruš zastupující žalobce a informoval jej o tom, že celní úřad rozhodl ve věci závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží tak, že se jedná o vojenské zbraně, tudíž že předmětné zboží bylo zařazeno do položky kódu kombinované nomenklatury 9301.
8. Rozhodnutím Licenční správy bylo řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno z důvodu neodstranění vad žádosti žalobcem.
9. Sdělením ze dne 5.3.2019 informovala Licenční správa MPO žalobce, že usnesení o zastavení řízení bylo právnímu zástupce žalobce advokátu JUDr. Radku Ondrušovi doručeno 22.2.2019. Až po doručení tohoto usnesení zaslal žalobce dne 24.2.2019 prostřednictvím svého zástupce správnímu úřadu podání datované dnem 21.2.2019, ve kterém opětovně navrhl přerušení řízení a též provedení dalších důkazů ve věci. K podání ze dne 22.1.2019 žalobce zároveň připojil rozhodnutí celního úřadu ze dne 8.2.2019 týkající se závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží.
10. Napadeným rozhodnutím ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí Licenční správy MPO a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul dosavadní průběh řízení o žádosti a obsah námitek uplatněných žalobcem v rozkladu. V rámci jejich vypořádání uvedl, že ustanovení § 1 nařízení vlády č. 282/2013 Sb. stanoví, že seznam stanovených výrobků, jejichž držení se v

České republice omezuje z důvodů bezpečnostních zájmů státu, je uveden v příloze č. 1 a v příloze č. 2 k tomuto nařízení. Přílohu 1 nařízení vlády č. 282/2013 Sb., tvoří seznam stanovených výrobků, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 228/2005 Sb., tj. při přepravě z území ostatních členských států Evropské unie na území České republiky nebo přepravě těchto výrobků z území České republiky na území ostatních členských států Evropské unie. Seznam obsahuje tyto výrobky: prachové výmetné náplně - bezdýmný a černý prach; revolvery a pistole s výjimkou zbraní používající náboje typu Flobert; dlouhé střelné zbraně s drážkovaným vývrtem na náboje se středovým zápalem; hlavní části zbraní nebo výrobků čísla 9302 a 9303 celního sazebníku. Dle vysvětlivky A 1 k příloze 1 je předložení rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva o zařazení typu zbraně nebo hlavních částí zbraní nebo typu střeliva do kategorie podle zákona o zbraních vyžadováno pouze v pochybnostech. Dle vysvětlivky A 2 k příloze 1 je rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj ve věci závazné informace o sazebním zařazení zboží vydané v souladu se zákonem č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a nařízením Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, v platném znění, o zařazení výrobku mezi zbraně z hlediska celního sazebníku v případě nového druhu výrobku nebo nejednoznačnosti jeho zařazení, vyžadováno pouze v pochybnostech. Z výše uvedených ustanovení dle orgánu rozhodujícího o rozkladu vyplývá, že správní úřad může v souladu se zákonem č. 228/2005 Sb., udělit povolení k přepravě pouze stanovených výrobků uvedených v příloze 1 nařízení vlády č. 282/2013 Sb., a tudíž i vést předmětné správní řízení o výlučně takovýchto výrobcích. S ohledem na výše uvedené byl žalobce správním úřadem vyzván mj. k tomu, aby žádost doplnil o rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj ve věci závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží, což do dne vydání rozhodnutí Licenční správy neučinil, přestože jej správní úřad upozornil na to, že v případě nedoložení požadovaných podkladů žádosti bude řízení zastaveno.

11. Rozhodnutí Licenční správy o zastavení řízení o žádosti bylo dle orgánu rozhodujícího o rozkladu vydáno v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a § 2 zákona č. 228/2005 Sb., ve kterém jsou stanoveny náležitosti žádostí podávaných podle tohoto zákona včetně podkladů, kterými musí být žádosti doloženy. V případě pochybností je jedním z takových podkladů informace o sazebním zařazení zboží. Námitka žalobce spočívající v tvrzení, že správní úřad od něj požadoval předložení listiny bez právního důvodu, tedy není důvodná. Taktéž tvrzení žalobce o tom, že správní úřad neakceptoval jeho výzvu k přerušení řízení a namísto toho řízení rozhodnutím zastavil, se nezakládá na pravdě. První žádosti žalobce o prodloužení lhůty k odstranění vad podání a přerušení řízení bylo vyhověno. Druhé žádosti, která obsahovala i rozhodnutí celního úřadu týkající se závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží, nemohlo být vyhověno, neboť byla podána až po vydání rozhodnutí o zastavení řízení. Pravdivé není ani tvrzení žalobce, že správní orgán neodůvodnil požadavek na předložení rozhodnutí celního úřadu ve věci závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží. Důvody, proč po žalobci požaduje toto rozhodnutí celního úřadu, tj. proč existují pochybnosti, zda zboží může být předmětem řízení o žádosti dle zákona č. 228/2005 Sb., správní úřad uvedl ve výzvě ze dne 7.11.2018.

12. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že přestože povinnost předložení rozhodnutí celního úřadu ve věci závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží není zákonem uloženou povinností žadatele ani zákonem stanovenou přílohou žádosti, dovozuje žalovaný oprávněnost požadavku správního úřadu vysvětlivkou k bodu A 2 přílohy 1 nařízení vlády č. 282/2013 Sb. Požadavek správního úřadu, aby žalobce jako součást žádosti předložil zmíněné rozhodnutí celního úřadu, nemá dle přesvědčení žalobce oporu v zákoně, neboť dle § 2 odst. 1 správního řádu nelze na účastníka bez zákonného podkladu přenášet povinnost opatřovat podklady pro vydání rozhodnutí. Správní úřad, pokud se cítil předmětnou vysvětlivkou k bodu A 2 přílohy č. 1 nařízení vlády č. 282/2013 Sb., vázán, si měl požadované rozhodnutí celního úřadu v rámci dokazování opatřit sám a pak toto rozhodnutí učinit součástí podkladů pro vlastní meritorní rozhodnutí ve věci samé. Správní úřad tak ale neučinil a svým postupem krátil právo žalobce na spravedlivý proces, neboť namísto meritorního rozhodnutí ve věci samé rozhodl procesním rozhodnutím, kterým řízení zastavil, čímž znemožnil případný přezkum rozhodnutí celního úřadu, které tímto fakticky učinil závazným stanoviskem. Takový postup je dle názoru žalobce nepřijatelný. Co se týče vysvětlivky k bodu (A 2) přílohy (č. 1) nařízení vlády č. 282/2013 Sb., je již notorií zásada, že poznámky či vysvětlivky pod čarou obecně závazného právního předpisu nemohou suplovat text normy ani jej jakkoliv rozšiřovat.
13. Žalobce má za to, že v případě akceptace postupu zvoleného žalovaným by nebylo nutné zákonem kodifikovat závazná stanoviska, neboť takové stanovisko by byl schopen vytvořit každý správní úřad mimoprávní cestou tak, že by pod sankcí zastavení správního řízení po žadateli požadoval předložení konkrétních správních rozhodnutí i tam, kde zákon takovou povinnost žadateli výslovně neukládá. Prokazování konkrétních skutečností by se tak fakticky přesouvalo ze správního úřadu na žadatele.
14. Žalobce dále namítl, že v řízení předložil rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva, který svým rozhodnutím kategorizoval předmětné zboží jako zbraň kategorie B, tedy jako zbraň určenou pro civilní použití, nikoliv tedy jako zbraň kategorie A, tj. zbraň vojenskou. Dle názoru žalobce tedy neexistovaly pochybnosti o tom, zda se jedná o zbraň vojenskou, kdy navíc žalobce v řízení prokázal, že se v případě samonabíjecí pušky EM 351 čínské výroby jedná o nevojenskou zbraň určenou pro civilní, zejména pak sportovní účely. Požadavek správního úřadu, aby žalobce předložil rozhodnutí celního úřadu o sazebním zařazení zboží za situace, kdy odborný věcně příslušný správní úřad rozhodl, že se nejedná o vojenskou zbraň, ale o zbraň civilní pro sportovní účely, navíc není věcně odůvodněný. Není proto nutné v této fázi řízení řešit to, zda se v případě samonabíjecí pušky EM 351 jedná o vojenskou zbraň či nikoliv, ale především to, zda si tuto otázku měl správní úřad vyřešit sám, nebo zda byl oprávněn povinnost prokazovat tuto skutečnost přenést mimo zákonné zmocnění na účastníka řízení. Pokud pro své rozhodnutí potřeboval mít za prokázané, že se v daném případě nejedná o vojenskou zbraň, pak dle názoru žalobce měl tuto otázku učinit předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu a za tímto účelem si měl opatřit příslušné podklady nebo získat rozhodnutí příslušných správních úřadů, popř. si učinit úsudek o této otázce sám a ponechat žalobci možnost brojit proti případnému meritornímu rozhodnutí.

15. Argumentace žalovaného obsažená v závěru napadeného rozhodnutí, že žalobce předmětné zboží dovezl na území ČR jako vojenský materiál, je dle názoru žalobce dílem nepřesná a dílem lichá. Žalovanému je známo, že současná právní úprava neumožňuje dovážet na území ČR předmětný typ zbraní jinak než jako vojenský materiál. Až následně na území ČR Český úřad pro zkoušení zbraní a střeliva zatřídil předmětnou zbraň do kategorie B (nevojenská) s následným opatřením C.I.P. značkou pro civilní užití. Předmětná zbraň je tedy civilní nevojenskou zbraní určenou pro sportovní účely, kdy žalobce navíc prokázal, že nikdy nebyla vyrobena pro ozbrojené síly jako vojenská zbraň. Mezi samonabíjecí puškou EM 351 a srovnatelným vojenským typem SVD 63 jsou zásadní rozdíly především v kvalitě použitého materiálu i v konstrukci (např. drážkování), což parametry předmětné zbraně činí odlišnými od srovnatelných vojenských provedení.
16. Na okraj žalobce uvedl, že i přes usilovnou snahu se mu nepovedlo požadované rozhodnutí celního úřadu získat, čím byl předmětný obchod v dané podobě zmařen. Žalobci je navíc známo, že na rozdíl od Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva, kde jako úřední osoby vystupují přední odborníci v daném směru, se Celní úřad v Olomouci při své rozhodovací činnosti zpravidla opírá o své uvážení podložené maximálně přístupem k veřejně dostupným internetovým podkladům a jejich laickým hodnocením.
17. Žalobce uzavřel, že napadeným rozhodnutím, jakož i řízením, které mu předcházelo, porušil správní úřad základní zásady správního řízení, zejména pak zásadu zákonnosti uvedenou v § 2 odst. 1 správního řádu, když ve shora naznačeném směru postupoval v rozporu se zákonem. Rovněž porušil zásadu materiální pravdy uvedenou v § 3 správního řádu, když rozhodl předčasně a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci poté, co si sám nevyžádal podklady, jejichž předložení bez zákonné opory požadoval po žalobci a následně řízení zastavil, aniž by o žádosti věcně rozhodl.
18. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě označil žalobní námitky za neopodstatněné, přičemž konstatoval, že žalobce v žalobě nesprávně označil jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí Licenční správy, které mu předcházelo. V žalobě pouze opakuje námitky, které již uvedl v rozkladu a které žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného byl správní úřad v daném případě ze zákona povinen rozhodnutí celního úřadu požadovat od žalobce a nemohl si ho opatřit sám, neboť k tomu není legitimován. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením žalobce, že žalovaný neměl zákonné zmocnění uložit žalobci povinnost předložit předmětné rozhodnutí celního úřadu. V této souvislosti žalovaný upozornil na vnitřní rozpor v tvrzeních žalobce, který nijak nerozporuje oprávnění žalovaného uložit žalobci povinnost předložit rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva o zařazení typu zbraně nebo hlavních částí zbraní nebo typu střeliva do kategorie podle zákona o zbraních, ačkoliv předložení tohoto rozhodnutí je (stejně jako v případě rozhodnutí celního úřadu) dle bodu A 1 přílohy 1 nařízení č. 282/2013 Sb., ve spojení s § 2 odst. 3 písm. c) zákona č. 228/2005 Sb., rovněž vyžadováno pouze v pochybnostech Tento doklad žalobce nejen předložil, ale dokonce o něj opírá část své žalobní argumentace, aniž by jakkoliv rozporoval zákonné zmocnění žalovaného předmětný doklad po žalobci požadovat.
19. Žalovaný dále podotkl, že výrobky, u nichž zahraniční obchod podléhá kontrole dle zákona č. 228/2005 Sb., jsou definovány v příloze č. 1 (v případě přepravy v rámci

členských států EU) a v příloze č. 2 (v případě dovozu z třetích zemí), a to mimo jiné tak, že je jednoznačně stanoveno, do jaké položky celního sazebníku musí spadat. Důvodem je skutečnost, že režim zákona č. 228/2005 Sb., spadá toliko na „nevojenské“ zbraně, neboť zahraniční obchod s vojenskými zbraněmi podléhá kontrole dle zákona č. 38/1994 Sb., který stanoví přísnější pravidla pro provádění zahraničního obchodu. I z tohoto důvodu nemůže zboží zařazené do položky 9301900000 podléhat kontrole dle zákona č. 228/2005 Sb., neboť se se jedná o výrobek definovaný jako „Vojenské zbraně, jiné než revolvery, pistole a zbraně čísla 9307- ostatní“. O oprávněnosti pochybností, zda předmětné zboží podléhá kontrole dle zákona č. 228/2005 Sb., ostatně svědčí i rozhodnutí celního úřadu, které žalobce doložil ve svém opožděném podání doručeném žalovanému dne 24. 2. 2019 a ve kterém celní úřad rozhodl, že předmětné zboží spadá do kategorie celního sazebníku 9301900000 (a tudíž nemůže být předmětem správního řízení o udělení povolení dle zákona č. 228/2005 Sb.). Jedná se o rozhodnutí celního úřadu ze dne 8.2.2019, což svědčí o tom, že žalobci bylo od počátku zřejmé, že předmětné zboží nemůže být předmětem řízení dle zákona č. 228/2005 Sb. Přesto i nadále tvrdí, že předmětné zboží nejenže má podléhat kontrole dle zákona č. 228/2005 Sb., ale zejména že o této skutečnosti neexistují pochybnosti.

20. Žalovaný již ve výzvě ze dne 7.11.2018 upozornil žalobce na to, že je mu v rámci jeho vlastní činnosti známo, že předmětné zboží žalobce dovezl jako vojenský materiál ve smyslu zákona č. 38/1994 Sb., a tudíž má správní úřad oprávněné pochybnosti, zda toto zboží náleží mezi výrobky uvedené v seznamu stanovených výrobků uvedených v příloze 1 nařízení vlády č. 282/2013 Sb. Proto není na místě tvrzení, že neexistovaly pochybnosti o tom, zda se jedná o zbraň vojenskou. To, že žalobce považuje předmětné zboží za civilní nevojenské zbraně určené pro sportovní účely, nemůže za žádných okolností vyvrátit pochybnosti správního úřadu ani způsobit neexistenci takových pochybností, jak žalobce uvádí.
21. Také tvrzení žalobce, že se mu nepodařilo získat požadované rozhodnutí celního úřadu, je dle žalovaného v rozporu se skutečností. Toto rozhodnutí bylo totiž žalobci vydáno celním úřadem již dne 8. 2. 2019. Žalobce toto rozhodnutí správnímu úřadu nepředložil, přestože po něm jeho předložení správní úřad požadoval.
22. V závěru svého vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši odpovídající režijnímu paušálu za každý úkon právní služby stanovenému v § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Pokud nebude nařízeno jednání ve věci, jedná se o jeden úkon, a sice vyjádření ke správní žalobě.
23. Při ústním jednání před soudem konaném dne 5.8.2021 žalobce odkázal na svou žalobní argumentaci. Za rozhodující pro danou věc označil otázku, zda byl správní orgán oprávněn požadovat po něm předložení rozhodnutí celního úřadu o sazebním zařazení předmětného zboží, přestože podle zákona toto rozhodnutí není obligatorním podkladem žádosti. Žalobce doplnil, že celní úřad sazebně zařadil předmětné zboží jako vojenský materiál. Vojenský charakter pušek přitom dovedl jen z popisu „odstřelovací puška“. Žalobce proti odvolacímu rozhodnutí celního orgánu podal žalobu, které Krajský soud v Ostravě v řízení

vedeném pod sp. zn. 65 Af 33/2019 vyhověl a rozhodnutí Generálního ředitelství cel zrušil. Nové rozhodnutí o sazebním zařazení předmětného zboží však celní úřad do dnešního dne nevydal.

24. Žalovaný při jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě. V závěrečném návrhu požadoval zamítnutí žaloby s tím, že v případě úspěchu ve věci přiznání náhrady nákladů řízení nepožaduje.
25. Soud při jednání zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování soudním spisem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 65 Af 33/2019, neboť dospěl k závěru, že o žalobě je možné rozhodnout na základě listin, které jsou obsahem správního spisu; provedení žalobcem navrženého důkazu tedy vyhodnotil jako nadbytečné.
26. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb., tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje kontrolu obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů zvláštními právními předpisy,
- a) při jejich přepravě z území ostatních členských států Evropské unie na území České republiky nebo přepravě těchto výrobků z území České republiky na území ostatních členských států Evropské unie (dále jen „přeprava“),
 - b) při jejich dovozu z území jiného než členského státu Evropské unie na území České republiky (dále jen „dovoz“), nebo
 - c) při jejich vývozu z území České republiky do jiného než členského státu Evropské unie v návaznosti na přímo použitelný předpis Evropské unie upravující oblast obchodování se střelnými zbraněmi a střelivem (dále jen „vývoz“).
- Tím nejsou dotčeny postupy podle zvláštních právních předpisů.
28. Podle § 1 odst. 2 zákona č. 228/2005 Sb., vláda nařízením stanoví seznam výrobků (dále jen "stanovené výrobky"), podmínky jejich přepravy a dovozu, a to i ve vztahu ke státům vymezeným v tomto nařízení, jakož i další podrobnosti požadavků uvedených v § 2 až 4 a vzory žádostí o udělení povolení k přepravě a k dovozu (dále jen „povolení“).
29. Podle § 1 odst. 3 zákona č. 228/2005 Sb., stanovené výrobky mohou být přepravovány a dováženy jen na základě povolení Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen "povolení"). Vývoz výrobků určených přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím oblast obchodování se střelnými zbraněmi a střelivem (dále jen „určené výrobky“) lze provádět jen na základě vývozního povolení (dále jen „povolení k vývozu“). Povolení a povolení k vývozu vydává Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „ministerstvo“).
30. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb., o udělení povolení rozhoduje ministerstvo na základě žádosti fyzické nebo právnické osoby oprávněné na území České republiky podnikat (dále jen "žadatel").
31. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 228/2005 Sb., žádost o udělení povolení musí být doložena

- a) povolením nebo jiným dokladem podle zvláštních právních předpisů,
- b) v případě dovozu a přepravy stanovených výrobků oznámením identifikace označení nebo prohlášením žadatele o neoznačení výrobku zkušební značkou,
- c) dalšími doklady, které stanoví nařízení vlády.

32. Podle § 18 zákona č. 228/2005 Sb., vláda vydá nařízení k provedení § 1 odst. 2 a § 8a odst. 1.
33. Podle § 1 vyhlášky č. 282/2013 Sb., seznam stanovených výrobků, jejichž držení se v České republice omezuje z důvodů bezpečnostních zájmů státu, je uveden v příloze č. 1 a v příloze č. 2 k tomuto nařízení.
34. Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
35. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
36. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
37. Žalobcovo přesvědčení, že požadavek správního úřadu, aby mu žalobce jako potřebnou náležitost žádosti předložil rozhodnutí celního úřadu ve věci závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží, nemá oporu v zákoně, je zcela mylné. Zákon č. 228/2005 Sb., v ustanovení § 2 odst. 3 výslovně stanoví, čím má být doložena žádost o udělení povolení. Na základě zákonného zmocnění zakotveného v § 1 odst. 2 a § 18 zákona č. 228/2005 Sb., bylo vládou vydáno nařízení č. 282/2013 Sb., které v příloze 1 stanoví nejen seznam stanovených výrobků, jejichž držení se v ČR omezuje z bezpečnostních důvodů (podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 228/2005 Sb.), ale současně u jednotlivých stanovených výrobků uvádí, jakými doklady podle § 2 odst. 3 písm. a) a c) zákona č. 228/2005 Sb., musí být žádost o udělení povolení doložena. Z důvodu přehlednosti textu tak činí s použitím zkratk pro jednotlivé doklady uváděných u jednotlivých stanovených výrobků (A 1 až A 5 a B 1 až B 3), přičemž níže následují vysvětlivky těchto zkratk. Zkratka A 1 je použita pro rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva o zařazení typu zbraně nebo hlavních částí zbraní nebo typu střeliva do kategorie podle zákona o zbraních s tím, že předložení tohoto rozhodnutí je vyžadováno pouze v pochybnostech. Zkratka A 2 je pak použita pro rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj ve věci závazné informace o sazebním zařazení zboží vydané v souladu se zákonem č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a nařízením Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, v platném znění, o zařazení výrobku mezi zbraně z hlediska celního sazebníku v případě nového druhu výrobku nebo nejednoznačnosti jeho zařazení. Také předložení tohoto rozhodnutí je vyžadováno pouze v pochybnostech.

38. V případě stanoveného výrobku, jímž jsou dlouhé střelné zbraně s drážkovaným vývrtem na náboje se středovým zápalem, tedy musí být dle přílohy 1 nařízení č. 282/2013 Sb. ve spojení s § 2 odst. 3 zákona č. 228/2005 Sb., žádost o udělení povolení v pochybnostech doložena jak dokladem označeným zkratkou A 1, tak i dokladem označeným zkratkou A 2, tj. rozhodnutím celního úřadu ve věci závazné informace o sazebním zařazení zboží (a kromě toho také dalšími doklady označenými v příloze 1 nařízení č. 282/2013 Sb., zkratkami A 4, A 5, B 1 a B 2).
39. Z výše uvedeného je zřejmé, že Licenční správa MPO, která v řízení o žádosti pojala pochybnosti o charakteru předmětného zboží, které srozumitelně popsala ve výzvě ze dne 7.11.2018 (důvodem těchto pochybností byla skutečnost, že žalobce předmětné zboží do ČR dovezl jako vojenský materiál dle zákona č. 38/1994 Sb.), po žalobci právem požadovala splnění zákonem stanovené povinnosti doložit žádost potřebnými doklady, mezi které patří též rozhodnutí celního úřadu ve věci závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží. Tento požadavek má oporu v zákoně, konkrétně v § 2 odst. 3 zákona č. 228/2005 Sb., přičemž povinnost doložit žádost o udělení povolení potřebnými doklady bezpochyby stíhá samotného žadatele a nikoliv správní orgán. Neobstojí tedy argumentace žalobce, že si Licenční správa MPO měla rozhodnutí celního úřadu opatřit z úřední povinnosti sama, pokud jej k rozhodnutí o žádosti potřebovala.
40. Soud nevešel ani na argumentaci, v níž žalobce poukazuje na nezávažnost poznámek či vysvětlivek pod čarou v textu obecně závazného právního předpisu. Vysvětlivky jednotlivých zkratk používaných v příloze 1 nařízení č. 282/2013 Sb., pro doklady, jimiž je třeba doložit žádost o udělení povolení týkající se jednotlivých stanovených výrobků, nemají charakter nezávažné poznámky pod čarou, ale jsou přímo součástí právní normy. Tyto zkratky (A 1 až A 5 a B 1 až B 3) jsou z důvodu stručnosti a přehlednosti právní normy použity přímo v textu přílohy 1 s tím, že níže je podáno jejich vysvětlení, bez kterého by jejich předchozí použití v textu normy postrádalo jakýkoliv smysl. Závaznou součástí právní normy (zde přílohy 1 nařízení vlády č. 282/2013 Sb.) tak jsou nejenom výše zmíněné zkratky, ale též jejich vysvětlivky.
41. Licenční správa MPO byla s ohledem na shora uvedené oprávněna po žalobci v daném případě požadovat, aby žádost o udělení povolení doložil o rozhodnutí celního úřadu ve věci závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží. K doplnění žádosti o tento doklad byl žalobce opakovaně vyzván, přičemž byl zároveň upozorněn na to, že pokud žádost o požadovaný doklad nedoplní, bude řízení zastaveno. Protože žalobce do dne vydání rozhodnutí Licenční správy žádost o udělení povolení tímto dokladem nedoložil, bylo řízení o žádosti v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Tímto postupem Licenční správy MPO nebylo kráceno právo žalobce na spravedlivý proces. Tím, kdo zavinil, že správní orgán namísto meritorního rozhodnutí ve věci samé rozhodl procesním rozhodnutím o zastavení řízení, byl sám žalobce, který nevyhověl výzvě správního orgánu k doplnění žádosti a nepředložil jeden z nezbytných podkladů v podobě rozhodnutí celního úřadu, jímž musí být žádost v případě pochybností doložena.
42. Tvrzení žalobce, že žalovaný postupem uplatněným v dané věci *de facto* učinil rozhodnutí celního úřadu závazným stanoviskem, je zcela mimoběžné. Procesní rozhodnutí Licenční správy o zastavení řízení (a stejně tak i napadené rozhodnutí) se neopírá o závěry rozhodnutí celního úřadu ve věci závazné informace o sazebním zařazení předmětného

zboží, ale o skutečnost, že žalobce toto rozhodnutí jako podklad své žádosti v řízení nedoložil, ač to bylo jeho zákonnou povinností.

43. To, že žalobce v řízení na výzvu správního úřadu v řízení doložil jiné podklady, např. rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva, kterým bylo předmětné zboží kategorizováno jako zbraně kategorie B, nic nemění na skutečnosti, že jeho povinností bylo žádost o udělení povolení doložit i rozhodnutím celního úřadu o sazebním zařazení předmětného zboží, což neučinil.
44. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je nevýznamná polemika žalobce o nevojenském charakteru předmětného zboží, který žalobce dovozuje z jím uváděných rozdílů mezi samonabíjecí puškou EM 351 a srovnatelným vojenským typem SVD 63 a především z rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva, jímž byly tyto pušky kategorizovány jako zbraně kategorie B podle zákona o zbraních. Předložení tohoto rozhodnutí bylo na žalobci žalovaným vyžadováno ze zcela stejného důvodu, jako tomu bylo v případě požadavku na předložení rozhodnutí celního úřadu ve věci závazné informace o sazebním zařazení zboží. Tímto důvodem byly pochybnosti správního orgánu (nikoliv žalobce) o charakteru předmětného zboží. Aby vzniklé pochybnosti rozptýlil, měl žalobce žalovanému předložit obě zmíněná rozhodnutí, čímž by mu umožnil na jejich základě věc meritorně posoudit. Účelovým předložením pouze jednoho z těchto rozhodnutí sám žalobce správnímu orgánu znemožnil, aby o jeho žádosti věcně rozhodl. Jak již soud konstatoval shora, nebylo povinností žalovaného, aby si pro rozhodnutí ve věci samé sám opatroval potřebné podklady, mezi něž patří i rozhodnutí celního úřadu. Předložení tohoto rozhodnutí bylo zákonnou povinností žalobce.
45. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí jsou naprosto irelevantní tvrzení, jimiž žalobce zpochybňuje odbornou erudici Celního úřadu v Olomouci. Nezbyvá než zopakovat, že nepředložením rozhodnutí celního úřadu o sazebním zařazení předmětného zboží, které na něm bylo opakovaně vyžadováno, žalobce žalovanému znemožnil, aby se údaji obsaženými v rozhodnutí celního úřadu zabýval v rámci meritorního posouzení žádosti.
46. Soud na okraj dodává, že k pozdnímu doložení rozhodnutí celního úřadu ze dne 8.2.2019 (žalobce jej předložil až po vydání rozhodnutí Licenční správy) nemohl žalovaný s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu přihlížet, neboť žalobci nic nebránilo tento důkaz předložit dříve, popřípadě včas navrhnout další přerušování řízení za účelem vyčkání vydání rozhodnutí celního úřadu a jeho následného doložení).
47. Na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže mít žádný vliv výsledek řízení o žalobě, kterou žalobce dle prohlášení svého právního zástupce učiněného při ústním jednání již dříve podal u Krajského soudu v Ostravě a která směřovala proti odvolacímu rozhodnutí celního orgánu ve věci sazebního zařazení předmětného zboží. Rozhodnutí krajského soudu v této věci bylo vydáno až následně, nebylo součástí skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v nyní projednávané věci, a soud z něj proto při přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže vycházet (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). I kdyby celní orgány při rozhodování o sazebním zařazení předmětného zboží skutečně pochybily, jak tvrdil žalobce při ústním jednání, neměnilo by to nic na

skutečnosti, že žalobce svou žádost požadovaným rozhodnutím celního úřadu přes opakované výzvy Licenční správy MPO nedoložil, přestože to bylo jeho povinností. V důsledku tohoto jeho pochybení došlo k zastavení řízení o žádosti. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že předmětem řízení v nyní projednávané věci není posouzení zákonnosti rozhodnutí celních orgánů při vydání závazné informace o sazebním zařazení předmětného zboží, ale výlučně posouzení zákonnosti procesního rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o žalobcově žádosti. Proto také soud neshledal potřebným doplnit dokazování o žalobcem navržený důkaz v podobě soudního spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 65 Af 33/2019.

48. Lze shrnout, že správní orgány obou stupňů při vydání rozhodnutí postupovaly v souladu se zákonem, a neporušily tak zásadu zákonnosti uvedenou v § 2 odst. 1 správního řádu. Důvodně jim nelze vytýkat ani porušení zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu. Žalobce, ač to bylo jeho povinností plynoucí ze zákona, nedoložil svou žádost potřebným dokladem v podobě rozhodnutí celního úřadu, a v projednávané věci tak byly splněny podmínky pro vydání procesního rozhodnutí o zastavení řízení. Správní orgán tedy nemohl přikročit k meritornímu posouzení žalobcovy žádosti, tj. nemohl o ní rozhodovat věcně na základě zjištěného stavu věci.
49. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
50. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 5. srpna 2021

Mgr. Martin Kríž v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. P.

předseda senátu